

Ontmoedigd, bemoedigd

Richard Sibbes

— uitgave van: —

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 22

1. Denken aan Christus	John Charles Ryle
2. Grijp naar het eeuwige leven	Thomas Guthrie
3. Verdriet om de zonde	Thomas M'Crie

Jaargang 22 – nummer 4 – Maart 2020

Toelichting foto omslag

Hoe herkenbaar: soms blijft je hoofd gebogen, rusteloos en stilgevallen tegelijk. Acedia, noemde men dat vroeger. Onverschilligheid. Alsof de zonnebloem het volle zonlicht niet meer kan zien, zo buigt hij het hoofd. Richard Sibbes neemt ons mee in het woord van de psalmen, in de aanmoediging van de psalmen: 'Wat buigt gij u neer, o mijn ziel! en wat zijt gij onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven'. Zo worden we van ontmoedigd, bemoedigd.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: Discouragement's recovery

Bron: Richard Sibbes, The Works of Richard Sibbes, Edinburgh: Banner of Truth (1973)

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel.

De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Ontmoedigd, bemoedigd

'Wat buigt gij u neer, o mijn ziel! en wat zijt gij onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven; Hij is de menigvuldige Verlossing van mijn aangezicht, en mijn God'

Ps. 43:5

Deze psalm is geschreven door David en toont de verlangens van zijn ziel. Gods kinderen kennen de gesteldheid van hun eigen ziel. Ze verlangen naar versterking van hun vertrouwen en naar meer gehoorzaamheid. Er is een verschil tussen de psalmen en andere plaatsen in de Schrift. Andere Schriftplaatsen spreken meestal van God tot ons, maar in de psalmen spreekt deze heilige man tot God en zijn eigen ziel. In deze psalm is David in gesprek met zijn eigen ziel; hij is onrustig. Terwijl hij verbannen is uit Gods huis zegt hij het zo: 'Wat buigt gij u neer, o mijn ziel? En wat zijt gij onrustig in mij?'

Het gaat hier over twee punten:

1. Davids ontmoediging
2. Zijn herstel

Zijn ontmoediging wordt uitgedrukt door de woorden 'Wat buigt gij u neer, o mijn ziel?' Zijn herstel blijkt er eerst uit dat hij deze vraag aan zichzelf stelt: 'Wat buigt gij u neer, o mijn ziel?' en vervolgens door de opdracht die hij zijn ziel geeft: 'Hoop op God'. Dat vertrouwen wordt versterkt door de reden te benoemen waarom zijn ziel op God zou moeten steunen: 'Ik zal Hem nog loven en danken'. Dat wil zeggen: ik zal verlost worden en daardoor zal mijn hart verruimd worden om Hem te danken. Want Hij is mijn God, mijn Zaligheid en mijn Helper. Dat is de grond van mijn geloof en vertrouwen.

1. Davids verslagenheid

Hoe komt het dat David zo ontmoedigd is? Dat komt ten eerste omdat hij in grote problemen en ellende is. We zien dat God toelaat dat Zijn kinderen in grote narigheid en verdrukking terechtkomen

voordat de verlossing komt. Het leven van genade maakt hen het meest gevoelig voor geestelijke kruisen. Daarom werpen deze hen ook het meest terneer. De behoefte aan geestelijke middelen maakt hen meer dorstig dan elk ander gebrek. Ja, dorstiger dan het hert dat verlangt naar de waterstromen (naar Ps. 42:2).

Geestelijke noden doen veel verdriet, geestelijke dorst is sterk en het leven van genade moet in stand gehouden worden. Om dit te kunnen doen, zijn middelen nodig en het gebrek daaraan raakt hem meer dan al het andere.

Een ziel die leeft van genade kan het niet verdragen met weinig genademiddelen te leven. Zo'n ziel kan het al helemaal niet verdragen om godslasterlijke bespottingen te ondergaan. Daarom hebben degenen die zich tevreden kunnen stellen met weinig of andere middelen, met kleine vertroosting, zonder dat ze werken om of streven naar meer zoete en nabije gemeenschap met God, reden om te vrezen voor hun staat. Een kind huilt, zodra het geboren is, ja, terwijl het geboren wordt, en zoekt naar de borst. Er is geen twijfel aan dat het kind leeft, al is het nog erg zwak. Zo wordt het leven van genade dat in ons begon, duidelijk door onze geestelijke begeerten en ons verlangen naar de genademiddelen.

Het tweede dat deze heilige man verontrustte, waren de lasterlijke woorden van goddeloze mensen. Als we beproeven of onze staat goed is, moeten we nagaan in hoeverre we ons alles aantrekken wat zich tegen de godsdienst keert. Kan een kind het aanzien hoe zijn vader beledigd wordt? Als iemand stil kan toezien terwijl het evangelie van God wordt vertrapt, laat dat zien dat zijn hart dood is. In zo'n situatie is het beter te toornen dan stil te zijn. Want onze woede toont dat er leven is, hoewel met veel gebrek. God zal licht geven over de zaligheid van degene die Zijn eer aan het hart gaat.

De vijand zei: 'Waar is uw God?' (Ps. 42:11). Dit raakte Davids hart. Wat zegt de vijand vandaag? Waar is uw God? Uw gereformeerde religie? Uw Christus? Waar is uw God? Welnu, zij die hier geen last

van hebben, zijn in een kwade en gevaarlijke gesteldheid, hoe ze ook over zichzelf oordelen. Gods kinderen zijn gevoelig voor zulke dingen. Zij zijn mensen en geen stenen; vlees en geen ijzer. Daarom is het geen wonder dat ze zo gevoelig zijn voor onze tijd en dat die hen zo aan het hart gaat. Ze vergeten hun eigen pijn en vermengen hun verlangens met het verdriet dat hun gemoed zo verwart.

Zo was David verontrust, overbezorgd en bedroefd. Hij was te zeer bedroefd, want hij onderzoekt zichzelf: 'Wat buigt gij u neer, o mijn ziel?' Van nature uiteten we onze emoties onbepaald. Of we ons verheugen, of bedroefd zijn, we kunnen dit op een overdreven manier tonen. Alleen genade maakt ons geschikt om onze daden en gevoelens op de goede manier te uiteten. Waar geen genade is, is er óf alleen maar vreugde óf alleen maar verdriet. Nabal verheugde zich over heel veel dingen toen hij vrolijk begon te zijn. En toen hij verdrietig werd, ging hij daarin te ver (1 Sam. 25:36 en 37). Een goddeloze heeft niets wat hem overeind kan houden en daarom stort hij zich volledig op alles wat hij doet. Gods kind echter wordt overeind gehouden door wat in zijn hart is gewerkt, waardoor zijn verdriet en vreugde worden vermengd.

'Wat buigt gij u neer, o mijn ziel?' Het is zonde als een kind van God zich in beproevingen te veel laat ontmoedigen en terneerslaan. Zelfs als de aanleiding begrijpelijk is, zoals hier; David is verbannen en verlangt naar vertroosting. Maar deze emoties maken dat Davids hart neergebogen is.

Maar hoe kunnen we weten wanneer iemand te veel bedrukt is? Want het is ook zondig als een mens niet gevoelig is voor de last die op hem rust. We kunnen het zo zeggen: een ziel is te veel bedrukt, en dit geldt in alle gevallen, als rouw en verdriet ons niet tot God brengen, maar ons van God afdrijven. Verdriet, pijn en ootmoed zijn goed, maar ontmoediging is slecht. Alles wat een mens weerhoudt van vreugde in en vertrouwen op God, wat hem belemmert in zijn roeping, als christen of in zijn dagelijks leven, is niet goed. Terwijl de Israëlieten onder Farao verdrukt werden, luisterden ze in de

bitterheid van hun ziel niet naar hetgeen Mozes tot hen sprak (Ex. 6:8). Man en vrouw moeten niet op gespannen voet leven, opdat hun gebeden niet verhinderd worden (1 Petr. 3:7). Nee, hoewel de reden nog zo goed kan zijn, moeten we nooit te veel bekommerd zijn. Daarom, als christenen ergens te ver in gaan, doen ze het niet als christenen, maar als mensen die overweldigd worden door hun verlangens.

Waarom is het een zonde om zo terneergeslagen en benauwd te zijn? Ten eerste omdat het een belediging van de godsdienst en van God Zelf is. Het is alsof er geen kracht in Gods beloften is om de ziel overeind te houden in tijden van zorgen en onrust.

In de tweede plaats brengt het nooit goede vruchten voort als we ondergaan in verdrukkingen. Ja, de duivel zelf zal in zo'n geval zeggen dat God niet naar u omziet. Zo verenigt hij zijn verzoeken met uw verdorvenheden – wat komt er dan van u terecht? Daarom smeed ik u dit te overwegen. Zal een vader zijn eigen kinderen verwaarlozen en ontmoedigen terwijl hij weet wat zij willen en het ook in zijn macht is al het goede te geven?

De derde reden is dat het ons van onze heilige plichten aftrekt en ons hindert om die te doen. Want waar de ziel terneergeslagen is, doen we onze heiligen plichten óf helemaal niet, óf maar zwak. Want zoals het onrustige oog niet goed kan zien, zo kan de onrustige ziel niet goed handelen en niet goed ontvangen. Alleen wanneer de ziel rustig is, kan die goed handelen en ontvangen. Hij doet het goede zoals het gedaan moet worden. Want stilte is de staat van de ziel waarin gehandeld en ontvangen kan worden.

God accepteert heilige verrichtingen niet om de handelingen zelf, maar omdat ze bereidwillig en opgewekt gedaan worden. God accepteert het handelen van een terneergeslagen ziel niet als die ziel te moedeloos is. Hieruit blijkt dat het een zonde is zo terneergedrukt te zijn. Daarom onderzoekt David zijn ziel en berispt hij zichzelf: 'Wat buigt gij u neer, o mijn ziel? En wat zijt gij onrustig in mij?' Als het een zonde is te zeer verslagen te zijn, wat zullen we dan zeggen

over degenen die zich onrustig maken om een ijdele schaduw? (Ps. 39:7). Ze maken zich zoveel zorgen over nutteloze dingen dat ze afgeschrikt worden om het goede te doen. De heilige man richt in dit geval zijn ziel op, want de Geest van God zegt: 'Dit is de weg, wandelt daarin' (Jes. 30:21). Dit had je moeten doen, maar je hebt gefaald, hier is wat je begeert. Het leek me goed dit punt uitgebreid te behandelen.

'Wat buigt gij u neer, o mijn ziel?' Het oorspronkelijke woord laat zien dat het de natuur van verdriet is de ziel naar beneden te trekken. Verdriet en zonde zijn hierin hetzelfde. Omdat ze van beneden komen, trekken ze de ziel naar beneden, naar de aarde. De duivel probeert, sinds hij zelf neergeworpen is, alles omver te werpen. Hij zegt: 'Omlaag, naar de grond!' Hij zou niet willen dat iemand overeind blijft te midden van ellende of wanhoop. Het nieuwe schepsel, geschapen door de Geest van God, is volledig het tegenovergestelde, want dat gaat alleen maar opwaarts. Waar hoop is, daar houdt de ziel ervan in gedachten en meditatie te zijn. Alles wat zo'n ziel doet of kan doen, is opwaarts gaan.

'Wat buigt gij u neer, o mijn ziel? En wat zijt gij onrustig in mij?' Hier worden twee woorden gebruikt: wat buigt gij u neer? Wat zijt gij onrustig? Wat wordt bedoeld met neerbuigen? En waarom vindt David het verkeerd van zichzelf dat hij neergebogen is? David vindt dat omdat het onrust voortbrengt. In ontmoediging neergebogen zijn, zonder dat er sprake is van ootmoed, brengt onrust voort.

Maar als het neergebogen zijn gepaard gaat met ootmoed, wordt de ziel opgeheven om genade te zien in de situatie waarin God ons neerbuigt om ons te vernederen. Dan ziet de ziel dat God ons wil opheffen met veel zoetere troost. Want zoveel als de ziel door God wordt neergeworpen, zoveel wordt de ziel ook door Hem opgewekt. Maar de ziel die neergeworpen wordt door de satan rust niet in God, maar is verontrust. Psalm 37 vers 1 zegt: 'Ontsteek u niet over de boosdoeners'.

Een mens kan dus weten wanneer zijn ziel moppert en wanneer zijn tobben is gericht tegen God Zelf of tegen de oorzaak van de zondige onrust van zijn ziel, waardoor hij te veel terneergeslagen is. Hier is geen ware vernedering, maar een overvloed van verdorvenheid, wat ergernis en onrust met zich meebrengt. Maar ik haast me naar wat ik verder moet behandelen.

‘Wat buigt gij u neer, o mijn ziel?’ David onderzoekt zichzelf omdat hij zo neergebogen en onrustig is. Nu hebben we Davids onrust gezien en de specifieke oorzaken die hem moedeloos maken en verontrusten. Maar wat was nu de oorzaak daarvan? De reden dat hij terneergeslagen is, kunnen we opmaken uit de woorden zelf. Hij berispt zijn ziel omdat hij zo terneergeslagen is. Hij onderzoekt zichzelf en beveelt zichzelf dan te wachten en op God te vertrouwen. Hij onderzoekt zichzelf. Dit laat zien dat hij geen goede reden had om zo bedrukt te zijn. Waarom zou hij naar de reden vragen als er geen goede reden is? Is dit dan alleen maar filosofisch geredeneer van David? In Jona 4 vers 9 vraagt God: ‘Is uw toorn billijk ontstoken, Jona?’ Alsof Hij wil zeggen: er is geen goede reden. Hier ziet u dat deze manier van vragen toont dat de oorzaak van zijn neergebogenheid onkunde is, valse redenering, verkeerd vertrouwen en een wantrouwen van God.

Ellende of problemen op zich brengen geen moedeloosheid met zich mee. Deze komt voort uit gebrek aan kennis van de reden waarom God het doet. Soms doet Hij het om onze gebeden te oefenen, of ook om onze zonden. Als we ontmoedigd raken, vergeten we dus opnieuw het handelen van God, zoals in Hebreeën 12 vers 5: ‘Gij hebt vergeten de vermaning die tot u (...) spreekt’. Soms zijn we verontrust in onze verdrukking omdat we onze eigen zielen niet eerlijk onderzoeken. Velen gaan naar de hoogste trede van de ladder, hun verkiezing, voordat ze tot de vruchten daarvan komen (Rom. 5:1). Ik smeek u, laten we verstandiger zijn.

Er zijn mensen die zichzelf afmatten door hun troost alleen in hun heiliging te zoeken, terwijl ze in de rechtvaardiging zouden moeten zoeken. En sommige anderen vermoeien zich met nadenken over

de toekomstige dingen, terwijl God ons beveelt ons geen zorgen te maken over morgen (Matth. 6:34). Ondertussen verwaarlozen ze hun plicht om de wettige middelen te gebruiken en op God te vertrouwen. Dit is dus opnieuw gebrek aan vertrouwen op God. Want als we ons niet op God verlaten, hebben we vals vertrouwen op het schepsel of op iets anders. Hieruit blijkt dat ijdelheid kwelling van de geest veroorzaakt.

Dus wanneer we beginnen met ijdelheid, komt er daarna kwelling. Als mensen in eigen kracht het goede doen of lijden om de goede zaak zonder vertrouwen dat God het voortdurend ondersteunt, zal God Zijn ondersteuning wegnemen en zullen ze beschaamd worden. Als iemand op zichzelf en op de genade in hem vertrouwt, meer dan op God, zal hij zeker vallen. We moeten vertrouwen dat God ons in de toekomst telkens weer nieuwe genade schenkt. We moeten bidden dat God Zijn genade zal vernieuwen om ons in alle problemen en ellende te versterken.

De reden waarom Gods kinderen zo falen in tijden van verdrukking, is omdat ze zichzelf in de problemen brengen en niet vertrouwen dat God hun nieuwe genade schenkt. We kunnen met oude genade onze nieuwe plichten niet uitvoeren en geen nieuw lijden ondergaan.

Hier hebben we dus een paar oorzaken waarom mensen zo bedrukt en verontrust zijn: vals vertrouwen of geen vertrouwen op God. Alsof de profeet zei ‘Wat buigt gij u neer, o mijn ziel?’ De reden is dat u niet op God vertrouwt zoals u zou moeten doen. Daarom berispte onze Zaligmaker Petrus toen hij vreesde. Hij zei: ‘Gij kleingelovige!’ (Matth. 14:31). Het was niet de grootte van de golven, maar de zwakte van zijn geloof dat hem deed wankelen.

De oorzaak van onze problemen en onrust is dus óf gebrek aan geloof óf gebrek in ons geloof. Hierdoor kunnen we niet op God vertrouwen in moeilijkheden en verdrukkingen. Want de ziel die van zichzelf zwak is, heeft iets nodig om op te vertrouwen, juist zoals

voor een zwakke plant een steun onmisbaar is. In zo'n situatie geeft vertrouwen op God ons de nodige kracht. Wanneer we dat niet hebben, worden we onrustig en moedeloos.

2. Davids herstel

Zo eindig ik het punt over Davids verwarring. Ik ga verder over de opdracht die hij zijn eigen ziel geeft als hij zegt 'Hoop op God'. Zijn geneesmiddel is tweeledig. Ten eerste onderzoekt hij zijn eigen ziel: 'Waarom zijt gij onrustig, mijn ziel?' en ten tweede geeft hij zijn ziel een opdracht: 'Hoop op God'. Voordat ik hier specifieke dingen over zeg, wil ik dit punt eerst in het algemeen bekijken.

a. Gods kinderen herstellen zich in hun grootste moeilijkheden

David zat in moeilijkheden en was daar verontrust over. Hij werd verleid, verdrukt en ontmoedigd. Satan verleidde hem en de verdorvenheden werden sterker. God trok het gevoel van Zijn liefde terug en liet David voor een tijd aan zichzelf over. En toch, ondanks deze omstandigheden, breekt hij overal doorheen en houdt een ernstig gesprek met zichzelf.

Gods kinderen kunnen zichzelf herstellen en troosten als ze in moeilijkheden zijn, hoe groot de moeite ook is. De heilige Schrift laat dit zien. Want vertrouwen en rekenen op God in de moeilijkste omstandigheden maakt het verschil tussen een kind van God en een huichelaar. Een klein kruis zal de genadegaven van een mens niet zozeer beproeven als een groot kruis. Neem bijvoorbeeld Saul. Hij is in grote moeiten en dan gaat hij naar de tovenares. Daar ziet hij wat er van hem zal worden (1 Sam. 28:7). Maar een kind van God heeft de Geest van God om hem te versterken. Hij vertrouwt in de moeilijkste omstandigheden op God (Rom. 8:26). In de grootste problemen komt de Geest onze zwakheden te hulp. En in de diepste diepten van ellende is daar de Geest van vertroosting.

Deze Geest werkt het geloof dat ons in staat stelt sterke gebeden en geroep omhoog te zenden. Deze gebeden klinken luid in Gods oor. Gods kind kan treuren en huilen, spreken en vechten tegen de dood

en tegen zijn ontrouw. Hij streeft naar troost die hem verlevendigt. Dus wanneer hij op het diepste punt is, kan hij zichzelf herstellen. Gods kinderen werken aan hun herstel, zodra hun ellende begint. 'Wat zijt gij onrustig in mij?' David roept zichzelf een halt toe. Jona was hierin schuldig. Hij voedde en vleide zichzelf en sprak zichzelf niet aan (Jona 4:9). Maar David handelt anders, hij zegt: 'Wat buigt gij u neer, o mijn ziel? En wat zijt gij onrustig in mij?' Er is een tegengestelde geest in degenen die niet Gods kinderen zijn. Ze voeden zich met onheil, slechtheid en duistere arrogantie. Daar trekken ze hun conclusies uit. Maar Gods kinderen berispen zichzelf als ze hun gesteldheid kennen. Ze zeggen: 'Wat buigt gij u neer, o mijn ziel? En wat zijt gij onrustig in mij?'

b. De uitnemende gesteldheid van de ziel

Het is een atheïstische aanmatiging om te zeggen dat de ziel opstijgt uit het lichaam. Het kan niet zo zijn dat de ziel verheven is boven het lichaam. We zien namelijk dat de ziel onze natuur én zichzelf kruisigt, dus zeker ook het lichaam. Hoe zou dit kunnen als de ziel op zou stijgen uit het lichaam? Zou de ziel zichzelf kruisigen en haar eigen neiging tot het kwaad? Want al is de ziel in staat zich overmatig over te geven aan verdriet of vreugde, toch is er weerstand in de ziel. De ziel strijdt in bepaalde mate tegen deze dingen, want in elke christen zijn drie mensen.

Ten eerste de natuurlijke mens. De goede schepping van God die begrip, wil en genegenheid heeft. Ten tweede de 'geest van slavernij', die we 'de oude mens' noemen. Ten derde is er 'de nieuwe mens', gevormd door de 'Geest van God', die strijdt tegen de verdorvenheid van zijn natuur. De natuur kan alleen maar in de ellende worden gebracht door de verlangens. Dit zien we in Adam in zijn onschuld, ja, in Christus Zelf. Maar genade blijft bij ons in deze staat, daardoor roept genade onze natuur een halt toe. In de uitnemende gesteldheid van de ziel, met de Geest van God in hem, wordt een mens boven zichzelf uit getild en hij vernedert zichzelf. Dit is de uitnemendheid van de geestelijke natuur van de ziel en vooral de voortreffelijkheid van de Geest in de ziel. De ziel kan het lichaam in bedwang houden

en de Geest kan beiden, ziel en lichaam, in bedwang houden. Dit zeg ik allemaal maar in het kort, want ik wil er niet over uitweiden. Ik wilde alleen de aard van de ziel laten zien.

Misschien vraagt u: Hoe kunnen we in deze dingen weten of iets van de Geest komt en niet van ons natuurlijke leven? Want er is natuur, vlees en Geest. Ik antwoord dan: als de Geest de mens vervult, wordt de natuurlijke gesteldheid van het lichaam gekruisigd. Dan wordt de gesteldheid van de ziel in ellende en bedruktheid onderzocht en hierdoor herstelt deze mens zichzelf weer.

Aanvechtingen in de ziel zijn groot en het ergst van alles, maar in deze gesteldheid stuwt de ziel zich naar boven. Daarom moet er iets in hem zijn dat beter is en bovennatuurlijk, dat hem in staat stelt zichzelf te onderzoeken en terecht te wijzen. Dit moet iets uitnemends zijn. Waarom? Omdat dit de Geest van God is. Die ons in staat stelt met Job te zeggen: 'Ziet, zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?' (Job 13:15). En onze gezegende Zaligmaker riep in de diepten van Zijn aanvechtingen: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' (Matth. 27:46). Het gevoel van Zijn toestand drong Hem te roepen alsof God Hem had verlaten. De Geest bemoedigde Hem, want Hij roept: 'Mijn God'. We zien dus dat, als we onszelf kruisigen in onze moeilijke omstandigheden, dit een teken is dat dit komt van Gods Geest en niet van onze eigen natuur: 'Wat buigt gij u neer en wat zijt gij onrustig in mij, o mijn ziel?'

c. Een christen roept in de nood tot God en spreekt tot zichzelf

Iets anders dat ik nog waarneem, is het bijzondere voorrecht van een christen dat hij, wanneer hij zit te tobben, of in welke andere toestand ook is, kan spreken tot God en tot zichzelf. Hierdoor verdwijnt de eenzaamheid.

Al wordt een christen in een kerker gegooid, hij zal daar toch tot God en tot zichzelf spreken. Dit is een uitnemende gesteldheid. De mens 'leggende zichzelf weg tot een schat een goed fundament tegen het toekomstige' (naar 1 Tim. 6:19) kan zichzelf terechtwijzen en tegenvallen en vanuit de diepte tot God roepen.

Neem daarom een christen op zijn allerslechtst. Toch kan hij dit veranderen in de allerbeste houding tegenover God. Dan leeft hij in gelukkige gemeenschap met God. Dit is een troost voor een christen als hij niets heeft om zichzelf mee te troosten. David had hier geen goederen, geen troost, geen profeten en geen tabernakel bij zich. Maar hij had zijn goede God om naar toe te gaan. Hij was de enige die hij had. En als Hij troostend tot hem spreekt, spreekt David troostend tot zijn ziel: 'Wat buigt gij u neer, o mijn ziel?'

Laten alle tirannen in de wereld zich tegen een christen ophitsen, als God met hem is, is hij nog steeds vol vreugde. Dit zien we volop bij David. Men griede, strafte en vervolgde hem en verbande hem uit Gods huis. Toch gaat hij naar God. En hoewel hij vooral in zijn ziel werd bedroefd, roept hij toch uit: 'Waarom zijt gij zo bedroefd in mij, wat zijt gij zo onrustig?'

d. Spreken met de eigen ziel

De beste manier om een ziel op te richten, is met onze eigen zielen te handelen, door te spreken met onze ziel. Hier moeten we mee beginnen en daarna op rechterlijke manier verder gaan, zoals deze heilige profeet van de Heere deed. Als we in moeilijkheden en aanvechtingen zijn, ga dan niet naar de moeilijkheid, maar richt u tot de ziel. Want als de ziel niet in de juiste gesteldheid en niet rustig is, kunnen we niets verdragen. Maar als we ons kunnen richten op God, kunnen alle tirannen in de wereld en alle duivelen in de hel ons geen kwaad doen. De duivel kwam tot onze Zaligmaker, maar hij kon Hem geen kwaad doen, want er was niets in Hem waar de duivel zich aan vast kon grijpen (Joh. 14:30). Daarom is dit de weg die we moeten gaan als we in nood zijn. Laat al het andere los en leg het fundament van uw rust in God en handel met uw eigen ziel.

De manier om dit te doen is onze ziel voor onszelf open te leggen. Zo maken we onszelf daders en rechters, leraren en leerlingen, zoals de profeet hier doet: 'Wat zijt gij onrustig, o mijn ziel?' God heeft een rechtbank opgericht in een mens waarin hij zichzelf moet onderzoeken en veroordelen. God heeft deze rechtbank ingesteld en ons zo

de vrijheid gegeven om ons veilig te stellen van een ander onderzoek en eeuwige veroordeling, in de wereld die komt. Daarom zegt 1 Korinthe 11 vers 31: 'Maar als wij geoordeeld worden, zo worden wij van de Heere getuchtigd.' De manier om dit te doen, is onze eigen zielen rekenschap te vragen. Dit moet om meerdere redenen zeer nagestreefd worden. Ik zal hier niet over uitweiden, ik noem slechts een paar van die redenen.

Dit is heel moeilijk. De genegenheid van onze natuur, de genegenheid tot rebellie en sterke bewegingen maken onze ziel zo afhankelijk dat zij zich niet volledig kan kennen. Wat is het vreselijk als iemand alle dingen weet, maar zichzelf niet kent! Wat? Buiten jezelf kijken en niet jezelf beoordelen? Dat is het ergste van alles. Als we gered willen worden, moeten we echt in onszelf kijken. Als we zouden beginnen met onszelf, zouden we de duivel en ons kwellende geweten buiten spel kunnen zetten. De tijd zal komen dat de duivel u aan zal klagen. 'Dit en dat zijn uw zonden en dit is de staat van uw ziel', zal de satan zeggen. 'Welnu', zegt de voorbereide ziel, 'ik weet dat allemaal. Ik heb mezelf hierom beschuldigd voor God en ik heb vrede gesloten met God.' Maar als we doorgaan in de zonde en alles aan God overlaten, zal de duivel komen en ons beschuldigen. Ons geweten zal dan aan Gods kant staan. Zo gaan we voor altijd naar de hel. Wees daarom op tijd gewaarschuwd en roep uw ziel ter verantwoording.

Het eerste geneesmiddel: heilige gedachten

Maar ik zal niet te veel tijd besteden om deze heilige daad af te dwingen. Het eerste geneesmiddel voor de ziel is om heilige gedachten te laten opkomen. Om ons oordeel te heiligen en te laten rijpen met heilige aanrakingen. Te weten wat goed is en onze zielen tot liefde en vreugde voor het goede te brengen.

Als wij geen rechterlijke macht in ons hebben, kunnen we dit echter nooit doen. Want dit werk kunnen we niet blindelings doen. We moeten weten welke zonde we hebben bedreven, óf tegen deze wet,

óf tegen dat gebod. Een christen moet en zal zichzelf dus onderzoeken. Maar een onwetend persoon gaat voort en legt zijn ziel nooit iets op. Daarom, hoewel hij de kracht in zijn ziel heeft om dit te doen, doet hij het niet, omdat hij een onwetend en blind mens is.

Welnu, laat dit dienen om ons aan te moedigen zorgvuldig te zijn in deze heilige plicht. De huichelaar zal zeggen: 'Foei, dit is verborgen, de wereld ziet er niets van. Het kost me moeite om mijn ziel zo aan te pakken en de wereld ziet het niet. Welk voordeel zal het me dan opleveren?' Een kind van God is echter het meest druk en zorgvuldig bezig met dingen die de wereld het minst waardeert. Dit is altijd een zeker teken van een goed hart. Want het beste werk van het nieuwe schepsel is in ons. En dat kan de wereld niet zien. Daarom, als u een vaste verzekering van uw redding wilt hebben, onderzoek vaak de staat van uw ziel en werk om deze zekerheid te ontvangen. Bevraag uw ziel ook naar de redenen: 'Is uw toorn billijk ontstoken?' Wat? Zo boos? Op dit moment en bij deze gelegenheid? En wat? Is het goed om nu zo vrolijk te zijn? Als we deze vragen aan onszelf zouden stellen, in welke uitnemende staat zou onze ziel zijn! Het zou de godsdienst van veel schandalen bevrijden.

Want waar komen alle schandelijke daden waar wij in vallen vandaan? Is het niet doordat we onszelf niet onderzoeken op kwade dingen voordat deze uitbreken in ons leven? De ziel verheft zich vaak in weerspannige acties en bedroeft de Geest van God in ons. Maar wat is het een eer om christen te zijn, geen aanstoot te geven en in beginsel het kwade te onderdrukken. Al het kwaad begint in onze gedachten, dan vervult het onze verlangens en tenslotte komen we tot de daad. Daarom zou het zo heerlijk zijn als we, wanneer we verleid worden tot het kwade, zouden denken: Dit zou een schande zijn, slechte mensen zullen er hun mond vol van hebben en het zou de oprechte dienaren van God bedroeven. Als we zo zouden denken, zouden de dienaren van God schijnen als een licht in deze treurige, donkere en zondige dagen! Wel, ik smeed u, overweeg dit eens en zie de praktijk en de houding van

de meeste mannen en vrouwen die ik heb besproken. In welke trieste staat zullen we de meesten vinden die slechts godsdienstig lijken en zich zo voordoen voor de mensen.

Vraag maar aan een hebzuchtige man waarom de dingen van deze wereld hem zo extreem beheersen. Hij zal iets zeggen als: 'O, ik heb een grote overeenkomst gesloten, de tijden zijn moeilijk!' Ondertussen verwaarloost hij de zorg voor zijn eigen redding. Als u echter dezelfde vraag stelt aan Gods kinderen die te veel jagen naar de dingen van deze wereld, zult u soms hetzelfde antwoord horen. Maar hebt u dan geen Vader Die voor u zorgt? En staan niet alle dingen ter beschikking van deze Vader? Hij heeft zelfs beloofd dat u niet zal ontbreken wat u nodig hebt. Deze Vader is bovendien oneindig liefhebbend en barmhartig.

Ik smeed u, bedenk eens: wat kunnen we begeren als we geloof hebben om op God te vertrouwen? Bedenk dan hoe walgelijk begeerte is. Waarom zou een oude man wereldsgezind zijn, terwijl hij al met één voet in het graf staat? Zo is er ook geen reden voor een godslasteraar om Gods majesteit te lasteren. Want zonde is iets onredelijks en kan geen antwoord geven op de vraag naar de reden waarom je dit of dat doet.

Daarom noemt de Schrift alle goddeloze en slechte mensen onverstandigen en dwazen. Ze kunnen namelijk geen goede reden geven voor wat ze doen. Daarom mogen ze in de hel wel zeggen: 'Wij waren dwaas om dit te denken en te zeggen.' Ik vraag u, bedenk welke reden er kan zijn dat een mens Gods gunst en de zekerheid van zijn zaligheid verkoopt voor de zonde, zijn lust en een klein beetje eer. Ik zeg u, bedenk wat u zult krijgen en wat u zult verliezen. U zult de hoop op de hemel verliezen. Want het streven naar de beste vergankelijke dingen zal er uiteindelijk op uitlopen dat u het zult missen.

Deze zaken overwegend, roept de Geest van God ons op onszelf te onderzoeken, een reden te geven voor wat we doen en dan onszelf te beoordelen. Zoals Asaf op een andere plaats deed: 'Toen was ik

onvernuftig (...); ik was een groot beest bij U' (Ps. 73:22). Daarom smeed ik u, als u verleid wordt tot zonde, zeg dan: 'Wat een valse gedachte is dit! Wat een slecht ding is dit! Past dit bij mijn belijdenis en godsdienst?' Als we onszelf zo zouden onderzoeken en bevragen, beschuldigen en veroordelen, zouden we gelukkige en gezegende schepselen zijn!

Tot zover het eerste geneesmiddel.

Het tweede geneesmiddel: vertrouwen en wachten op God

Nu komen we bij het tweede geneesmiddel: Vertrouw op God, wacht op God. Het gaat hier over een daad en een passend voorwerp. De daad is het vertrouwen, het voorwerp is God. Wacht op God, want God is de enige steun en rots waarop we veilig kunnen rusten in tijden van gevaar. Wachten op God houdt in dat Hij onze ziel ontmoet, voordat we enige troost van Hem kunnen ontvangen. Onze grootste zorg zou dus moeten zijn God en onze ziel bij elkaar te brengen. Dit vertrouwen en wachten op God is een bijzonder middel om ons overeind te houden in de grootste problemen. Dit is de staat van het nieuwe verbond; want door onze ontrouw zijn we in Adam gevallen en nu dienen we geloof te hebben om onszelf te herstellen. Dát is de genade die toegepast wordt, die ons overeind helpt en in staat stelt op God en Zijn waarheid te wachten, want die beide horen bij elkaar. Zoals een man van eer en zijn woord één zijn, zo is ons vertrouwen op God en ons vertrouwen op Zijn beloften ook één. Maar omdat ik over dit vertrouwen op God al gesproken heb vanuit een ander gedeelte van de Schrift, zal ik er nu kort over zijn. Ik wil alleen iets toevoegen om ons te helpen op dit punt waarin onze zielen zoveel troost zullen vinden.

Het gaat om: 'Vertrouw op God'. Dit vertrouwen op God is de weg om onze zielen tot rust te brengen en in alle omstandigheden rustig te blijven. God heeft deze heilige genade voor dit doel gezegend. Dit is de genade van het nieuwe verbond. De genade van alle genaden die de ziel in alle onrust standvastig maakt.

Zonde verontrust de ziel. Nu vergeeft God ons die zonde door Zijn Geest en Woord. Vertrouw daarom op God voor dit en voor het eeuwige leven en vertrouw daarna op God in dit leven voor wat u ook maar nodig hebt. Weet dat dezelfde liefde van God die u het eeuwige leven brengt, u uw dagelijkse brood zal geven. Vertrouw daarom dat God zal voorzien in wat u nodig hebt, in bescherming, ja, in alle dingen. Want het eerste dat een droevige ziel zoekt, is barmhartigheid, redding en troost. En daarom hebben we in elke ellendige situatie altijd het een of het ander van God om ons te troosten. Als we in moeilijkheden zijn, is Gods antwoord vol troost. Zijn we ziek? Hij is onze gezondheid. Zijn we zwak? Hij is onze kracht. Zijn we dood? Hij is ons leven.

Hierom is het niet mogelijk dat we in een situatie zitten, hoe verschrikkelijk ook, zonder dat God ons kan vertroosten. Daarom wordt God in de Schrift een rots, een vesting, een schild genoemd. Een rots om op te bouwen, een vesting waarin we veilig zijn, een schild dat ons beschermt in tijden van gevaar. Als deze dingen ons kunnen helpen, hoeveel te meer kan God dat!

Ik smeed u, bedenk dat God ons 'Loon zeer groot' is (Gen. 15:1). God is het brood om ons te versterken en de Geest van alle vertroosting. En inderdaad, in het schepsel is maar een klein beetje daarvan, de kracht is in God. Als dit allemaal weggenomen zou worden, is God in staat nog veel meer te doen en de ziel op te richten. Kan een vesting of een schild een man beschermen in tijden van gevaar? Hoeveel te meer kan God dat!

Bedenk hoe veilig Noach was in de drijvende ark (Gen. 7:16). Waarom? Omdat God de deur achter hem dicht deed en die gesloten hield. Hier ziet u dus dat God voor elke kwaal een medicijn heeft en een oplossing voor alle moeite in de wereld. Vertrouw dan op God. Dit is de weg om uw ziel rust te geven. Want zoals een zwaar voorwerp tot stilstand komt als de zwaartekracht dit naar de aarde trekt, zo vindt de ziel in God vreugde, zorg, vertrouwen en rust als ze tot Hem komt en Hem tot haar Toevlucht

maakt. De naald van het kompas komt tot stilstand als die naar de Noordpool wijst; en de ark rustte toen zij op de berg Ararat lag (Gen. 8:4). Zo rust de ziel als zij tot God komt en tot die tijd beweegt ze zoals de ark op de wateren. Daarom zegt onze gezegende Heiland in Mattheüs: 'Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven' (Matth. 11:28). Deze heilige man verlangde naar rust, daarom zegt hij: 'O mijn ziel, hoop op God'.

a. Heb ik dat vertrouwen of niet?

Maar hoe kunnen we nu weten of we deze rust in en dit vertrouwen op God hebben of niet? Dit kunnen we weten door wat ik heb gezegd. Want als we op God zien, zullen we rustig zijn. Het geloof heeft namelijk een kalmerende kracht. Als u dus uzelf kunt blijven en op God kunt vertrouwen voor zorg, bescherming en alles wat u helpt van genade naar heerlijkheid, dan bent u veilig.

Opnieuw zeg ik: het geloof heeft een kalmerende kracht. Er is een onderscheid tussen goud wat een alchemist¹ maakt en echt goud. Het ware geloof zal het hart troosten, maar schijn geloof zal, zoals goud van een alchemist, het hart niet versterken. Daarom, als u merkt dat uw geloof u sterkt om uzelf op God en Zijn genade in Christus te werpen, dan is het echt geloof. Uit het kleed van Christus ging kracht als het alleen maar werd aangeraakt. De vrouw vond kracht zodat haar bloeden werd gestelpt (Matth. 9:21 en 14:36). Vindt u dan geen kracht bij God om de bloedende stroom van zonden uit uw ziel te genezen? Dan hebt u reden te twifelen aan de waarheid van uw geloof. Want kostbaar geloof geeft leven uit de wortel. Zoals de boom kracht krijgt uit de aarde om de stam en de takken te voeden, waardoor er vruchten komen, zo brengt het geloof leven uit Christus en Zijn beloften. Dit versterkt de ziel.

¹ Vroeger werd gedacht dat alchemisten van lood goud konden maken. Goud van een alchemist is dus namaakgoud.

Ik smeed u er over na te denken of u uw ziel gesterkt hebt door de beloften en de natuur van God; zo ja, dan is dat een teken dat u het ware geloof hebt. Wat is het een schande voor christenen als de oneindige God, Die hun overvloedige beloften heeft gedaan, hun God is en als ze een rijke Zaligmaker hebben en ze dan toch zo onrustig en ontevreden leven. Als ze dan toch soms leven voor aardse rommel, alsof er voor hen geen Vader in de hemel is en geen voorzienigheid op de aarde!

In deze tijden van moeite moet ons geloof worden geoefend. Hoe vaak zijn de harten van velen echter terneergeslagen alsof God niet meer voor Zijn Kerk zorgt! Bedenk alstublieft of een echtgenoot ermee stopt voor zijn vrouw te zorgen in tijden van gevaar als haar onrecht is aangedaan? Nee, hij spant zich des te meer in om wraak te nemen. Veel meer zal God opstaan om Zijn eigen zaak in stand te houden. Maar we moeten de tijd afwachten, wetende dat 'wie gelooft, niet zal haasten' (naar Jes. 28:16).

b. In alles op God vertrouwen

Voor welke dingen moeten we op God vertrouwen? David zegt: 'Ik zal Hem nog loven'. Dit betekent dat hij, hoewel hij op dat moment in grote beproevingen is, toch zal worden bevrijd. Dit is de tale Kanaäns. Wanneer het heilige volk van God verlost wordt, geeft het God de eer en de lof. Daar ziet God naar uit. Als u in moeilijkheden bent en God verlost u, geef Hem dan de eer en de lof. Daarom zegt deze heilige man tot zijn ziel: 'God zal u bevrijden'. Dan zegt de ziel: 'Ik zal Hem nog loven'. Zo geeft hij de verlostte ziel reden en genegenheid om Zijn Naam te prijzen. Ik bid u, zie hier dus hoe de ziel, als er in haarzelf niets is om op te hopen, toch zichzelf staande houdt door naar boven te kijken, naar God. Christus keek Zelf, terwijl Hij in uiterste nood was, opwaarts naar Zijn Vader in de hemel (Matth. 26:39). Zo troost deze heilige Man zich dat hij zal worden verlost. Hij richt zijn hoop op het fundament in God, niet op los zand. Daarom vaart het schip van zijn ziel veilig. Hij vertrouwt op God voor het tegenwoordige en voor de toekomstige tijd. Het is alsof hij wil zeggen: 'Hoewel ik nu in grote benauwdheid ben, het zal beter met me gaan, hoe het nu ook is.'

Laat deze troost ons oprichten: vertrouw op God. Wat zou het erg zijn als we alle dagen van ons leven in deze onrustige omstandigheden zouden moeten leven! Maar 'hoop op God, o mijn ziel, want ik zal Hem nog loven'. We hebben hier te maken met veel problemen en beproevingen en we zitten neer bij de rivieren van Babel. Wat als we sterven in deze verdrukking? Dan zal ik in heerlijkheid zijn met Christus. Doe alstublieft uw best deze troost te verspreiden over Gods hele kerk. Stel dat de kerk in moeilijkheden verkeert, wat moet ze dan doen? Hopen op God. Want ze zal bevrijd worden en heel de ware kerk zal God daarvoor loven. God zal Zijn kerk bevrijden en haar tot die tijd bewaren en voor haar zorgen.

De kerk is zo kostbaar voor God als Zijn oogappel. Het is Zijn sieraad, de wijnstok die Hij Zelf geplant heeft. Laat ons daarom onszelf hiermee vertroosten. Nu zijn we misschien terneergeslagen en bedrukt over de kerk van God. Maar God zal Israël verlossen van alle ongerechtigheden, te meer uit alle problemen en verdrukkingen (Ps. 130:8). De kerk moet bevrijd worden en Babel moet vallen. Nee, de Heilige Geest zegt dat Babel is gevallen (Openb. 18:2), om de zekerheid daarvan nu al te laten zien, want God zál het doen. De Rode Zee en de Jordaan moeten wijken en de kerk moet de lof zingen voor haar bevrijding. Dit doen we dagelijks en we wachten voortdurend op God voor de uitvoering hiervan.

c. De redenen om te wachten

De vraag is nu welke grond deze heilige man heeft om te wachten. God is ten eerste zijn krachtige hulp en ten tweede zijn God. Hij is zijn redding en zijn God. Ten eerste gaat het dus over 'redding': God redt meer dan ééns. Daarom, hoewel we ons zorgen maken over armoede, schaamte of een andere moeite, God is onze redding en hulp. Bedenk dit als u in gewetensnood bent over de zonde of als satan u veroordeelt. Zeg dan dat God de Redder is. Als u in moeilijkheden bent, is God uw bevrijding. Als u vervolgd wordt door slechte, kwaadaardige vijanden, is God een vesting. Zoals

in Psalm 18 vers 3: 'De HEERE is mijn Steenrots, en mijn Burg, en mijn Uithelper; mijn God, mijn Rots, op Wie ik betrouw; mijn Schild, en de Hoorn mijns heils, mijn Hoog Vertrek'. Wie is een rots, behalve onze God? Ik zal de Naam van de Heere aanroepen, dan zal ik bevrijd worden van al mijn vijanden.'

Zo zie je hoe David na al zijn overwinningen God zijn God noemt en zijn redding voor lichaam én ziel. Voor nu en voor later, met middelen of zonder middelen of tegen alle middelen in. Wat een troost is dit! Hij kan redding bevelen. Hij kan het schepsel bevelen ons te redden en de duivel zelf om een middel te zijn voor onze redding. En als u geen enkel middel ziet, dan kan Hij middelen scheppen om het in een oogwenk te doen.

God is dus onze hulp. Wat is dit een troostgrond! Daarom roep ik u op niet ontmoedigd te zijn. We mogen wel treuren als de duiven, maar niet brullen als de dieren in onze ellende. Als we onszelf genoeg vernederd hebben, moeten we onze zielen weer van ons verdriet richten op een ander voorwerp. Want een christen moet naar verschillende kanten kijken. Kijk met één oog naar de ellende en met het andere oog naar God. En weet dat Hij uw redding is. Laat de ellende dan doen wat ze wil, als God maar onze Verlosser is. Het maakt niet uit wat de ziekte is, als God onze Arts maar is. Maar vaak geven we ons over in de handen van de duivel omdat we hier niet over na willen denken.

God is niet alleen Davids krachtige hulp, maar, ten tweede, ook zijn God. Dat is nog een grond voor zijn troost. Geef me nog even de tijd dit heerlijke punt te ontvouwen. Bedenk daarin met mij twee dingen. Ten eerste is God de God van Zijn kinderen. Ten tweede is Hij dat voor altijd.

God is de God van Zijn kinderen

Dit is de grond van alle troost: God is mijn God en God is onze God. Hij koos ons en riep ons op Zijn tijd. Hij maakte een verbond met ons om onze God te zijn. Hij kent ons, heeft ons lief en bewaart ons,

dus Hij is onze God. Want degenen die God kiest, kent Hij als Zijn eigendom en Hij wakkert in ons genegenheden aan waardoor we God aannemen en Hem kennen als de onze.

Er moet een daad van Gods kant zijn om ons aan te nemen en te verkiezen en een daad van onze ziel om God opnieuw te verkiezen. Als God tot onze zielen zegt 'Ik zal uw God zijn', dan zouden onze zielen moeten antwoorden: 'Gij zijt de Sterkte van mijn heil' (Ps. 140:8). God heeft ons eerst lief en kent ons en dan beantwoorden wij Gods liefde. Dus opnieuw: Hij kent ons en wij kennen Hem. Hij verheugt Zich in ons en wij verheugen ons in Hem. De Schrift is vol van dit soort samenspraken.

Er is een wederzijdse natuurlijke verbinding tussen God en de ziel. Want in een verbond moet toestemming zijn van beide partijen. Wij maken Hem tot onze God als we Hem verkiezen boven alle schepselen in hemel en op aarde. Dan kennen we Hem, hebben Hem lief en vertrouwen Hem in al onze noden.

Zo zien we hoe van God wordt gezegd dat Hij onze God is. Hij is onze God door verkiezing, aanneming, door heiliging en verlossing. God is onze God door in ons te wonen. Het eerste wat we dan zeggen is 'Mijn God'. Want als God zegt 'Gij zijt van mij', dan zegt de ziel: 'Gij zijt van mij en zult van mij zijn'. Dit is een eeuwig verbond van verlossing: God blijft voor eeuwig.

God is eeuwig onze God

Onze redding komt overeen met de aard van God, van eeuwigheid tot eeuwigheid, van de verkiezing tot de heerlijkheid. God is dus de God van Abraham van eeuwigheid tot eeuwigheid. Hij is de God van Abrahams lichaam nu zijn ziel in de hemel is en zijn lichaam in het stof rust (Matth. 22:32). Abraham bestaat in Zijn liefde. En dus mogen we er eeuwig zeker van zijn dat God ons voor eeuwig tot Zich neemt, ons voor eeuwig trouwt (Hos. 2:18). Daarom moeten we op God vertrouwen en op Hem wachten, want Hij is onze God en onze zaligheid.

Ik vraag u, geef me nog even de tijd dit te onderstrepen. Want echt, er is meer troost in dit woord 'Mijn God', dan in alle woorden van de wereld. Want wat is God voor mij als Hij niet mijn God is en mij dus de Zijne maakt? Deze troost is groter dan alle troost in de wereld. Een klein stukje grond of de hoek van een huis beschouwen we meer als het onze dan de hele stad of gemeente waar we in wonen. Het geeft een mens rust als hij kan zegen: 'Dit is van mij'.

Stel je een man voor die een vrouw heeft. Wellicht is ze niet de beste, de rijkste of de mooiste. Toch is hij blijer en meer tevreden met haar dan met alle vrouwen in de wereld, want zij is zijn vrouw. Dus als een man kan zeggen: 'O mijn God', dan heeft hij niets anders nodig. Want dit is meer dan dat hij zou kunnen zeggen 'de hele wereld is van mij'. Als we God hebben, hebben we alles. En als we duizend werelden zouden hebben, zou het niets waard zijn als we niet konden zeggen: 'God is mijn God'.

Daarom, hoewel een kind van God arm kan lijken, is hij de rijkste die er is. Andere mensen zijn misschien rijk in deze wereld, als een soort heersers, want ze hebben er niet het hoogste recht op. Wereldse mensen zijn een soort bankroeters. Ze lijken rijk omdat ze veel bezittingen hebben, maar de echte rechten op die bezittingen liggen bij een ander. Dus aan het eind blijken ze niets te hebben.

Denk er dus goed over na wat Gods knechten vroeger zeiden: 'De HEERE is mijn Deel' (Klaagl. 3:24). Als God onze God is, zal Hij in al onze behoeften voorzien. Hij zal het goed voor ons maken. Dit is een grote troost voor alle christenen, in welke situatie dan ook. God deelt uit. Misschien heeft Hij anderen eer, schoonheid en rijkdom gegeven en delen van de natuur. Nu, God heeft ook oog voor uw lot. Laat de wereldlingen, de wellustige en eierzuchtige mensen zichzelf vrolijk maken over hun deel in dit leven. Maar laat de christen, in welke omstandigheden ook, roemen in zijn deel. Want God is de zijne en alle dingen met Hem.

Hoewel er veel kan veranderen in uw situatie, waarom zou u ontmoedigd of verontrust zijn? God is met u om u goed te doen. Hier ligt werkelijk een grond van troost in alle verliezen die u kunt lijden.

De wereld en de wereldse mensen kunnen ons alle aardse dingen afhandig maken. Ze kunnen onze lichamen kwellen en onze vrijheden inperken. Ze kunnen uiterlijke dingen van ons wegnemen, maar dit is onze troost: ze kunnen onze God niet van ons afnemen. Want Hij is ons eeuwig deel, mijn God, mijn Helper, Die in alles voorziet.

Werkelijk, vrienden, middelen en het leven zelf kunnen ons afgenomen worden, maar God zal ons nooit begeven of verlaten. We zijn hier vandaag en morgen zijn we verdwenen. Het leven is wat we het langst in bezit hebben, want we kunnen langer leven dan onze rijkdommen en eer. Maar wat dan? In Psalm 90 staat dat Hij ons een eeuwige woning is geweest, van eeuwigheid tot eeuwigheid. Wij wonen in Godsvreze en in Uw liefde, Heere. Voordat we werden geboren, waren we al in Uw liefde en als we gestorven zijn, is dat nog steeds zo. Wat een troost is dit. We rusten in God en dat voor eeuwig.

Maar voor de goddelozen geldt dit niet. Hun stem zegt: 'De Filistijnen voeren krijg tegen mij, en God is van mij geweken' (1 Sam. 28:15). Dit is een vreselijke uitspraak. Dit zal de goddeloze voor altijd zeggen. Nu verdringen ze het en is niemand zo vrij van zorg en problemen als zij. Maar waar is hun troost als hun geweten zal ontwaken? Dan zullen ze zeggen: 'Dood en hel zijn op mij en God heeft mij verlaten. Wat zal er van mij en het mijne worden?'

Voor Gods kinderen geldt echter: laat gebeuren wat er gebeurt, God kan redding sturen. Hij geeft troost om Zijn volk te ondersteunen, want God is mijn God. Overdenk dit in uw eigen meditatie en wees niet onrustig, maar vertrouw op God voor deze dingen en voor uw eigen geluk in de hemel. Werp uzelf in de eerste plaats op Christus voor vergeving van uw zonden en vertrouw dan op God. Niets in de wereld zal dan nog tussen u en de hemel komen of God zal het wegnemen en u daar veilig brengen.

Maar hierbij rijzen twijfels. Kan ik wel volharden? Ik zal in de toekomst misschien terugvallen. Ik antwoord: 'God, Die in u een goed werk begonnen heeft, zal dat voleindigen tot op de dag van

Jezus Christus' (Fil. 1:6). Ja, zegt u, maar ik ben zo veranderlijk. Dat is wel zo, zeg ik dan, maar God is onveranderlijk. U gaat heen en weer, maar God niet, want de grond van Zijn liefde is altijd hetzelfde. Vrees daarom niet voor het heden en ook niet voor de tijd die komt.

Misschien zegt u nu: 'Maar ik ben zwaar belast en dit zijn moeilijke en slechte tijden'. God is uw God, zeg ik dan, en de God van uw zaad. Daarom, verzeker u ervan dat God uw God is. En door zo te handelen verzekert u zichzelf en uw nageslacht. Als u gestorven bent, zal de levende Vader een God zijn voor uw nageslacht en voor uw kinderen. Vertrouw dan op God, wacht op Hem en vrees de moeiten en noden in het leven niet.

Wat zijn we dwaze kinderen. We denken dat God ons na dit leven de hemel zal geven en toch zijn we bang dat Hij ons niet zal geven wat we in dit leven nodig hebben, terwijl we in Zijn dienst zijn! 'Want al deze dingen zoeken de heidenen' (Matth. 6:32) zegt onze Zaligmaker. Maar 'het is uws Vaders welbehagen, u het Koninkrijk te geven' (Luk. 12:32).

Nu dan, vertrouw voor alles, verzorging en bescherming zowel in leven en dood op God. Alles zal goed met ons zijn. Wacht dan op God. Verzeker u alstublieft van één ding: maak God tot uw God door Hem te vertrouwen en Hem waardig te wandelen. Deze ene zorg zal u bevrijden van alle andere zorgen.

Deze ene zoektocht is beter dan alle andere zoektochten. Want als we God tot onze God kunnen maken, maken we alle andere dingen ook tot de onze. Dit vereist nog meer dan normaal van een christen dat hij wandelt waardiglijk de Heere (Kol. 1:10). 'Zullen twee te zamen wandelen, tenzij dat zij bijeengekomen zijn?', zegt Amos. Wandelen met God vraagt van ons het afsterven van onze ziel en veel heiligheid. De wereld weet niet wat het is met God te wandelen op de weg naar de hemel waar niets dan heiligheid is. Daarom moeten we

gemeenschap met God oefenen door tot Hem te bidden en naar Hem te luisteren. We moeten nadenken over Zijn Woord en aanwezigheid en ons onthouden van alle vuilheid van vlees en geest.

We hebben een heilige God, daarom moeten we ons inspannen een goede mate van heiligheid te tonen als we onze gemeenschap met God in stand willen houden. Dit zou ons moeten dwingen voor God en Zijn waarheid te kiezen, want Hij is onze God. Het is vreemd mensen te zien die niet in deze weg wandelen. Ze nemen van alles afscheid en doen alles wat hen behaagt en toch kunnen ze het niet verdragen iets voor God en voor de troost van hun ziel te laten. Wel, Christus ging voor ons de dood in en verwierf het leven voor ons, want het kon niet anders. Zijn wij dan te goed om voor een goede zaak te kiezen? Achten wij onszelf te goed om te sterven voor het behoud van Gods zaak? Zullen we niet kiezen voor God? Ja, want Hij is een Schuilplaats voor ons. En als de dood komt omdat wij kozen voor God, is Hij ons leven. Dan zullen we eeuwig in Zijn liefde zijn.

